

Arrest

nr. 160 831 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. GRUSZOWSKI die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juni 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 juli 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt betekend op 4 september 2015 en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2015 werd ingediend door :

(...)in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel k u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 14.02.2008 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 01.02.2001 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17.02.2001 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 07.03.2001 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit (langdurig) illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan 2 jaar en 11 maanden voor de eerste asielprocedure en iets minder dan 1 maand voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat een terugkeer naar haar land van herkomst een bedreiging voor haar leven, haar fysieke integriteit en haar vrijheid zou uitmaken, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar haar land van herkomst een bedreiging voor haar leven, haar fysieke integriteit en haar vrijheid zou uitmaken, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als haar minderjarige zoon geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrestnr. 135.236 van 22.09.2004).

Wat betreft de verwijzing naar de Rechten van het Kind; de loutere verwijzing naar de Rechten van het Kind vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan welke rechten van het kind zouden geschonden worden indien betrokkene dient terug te keren naar haar land van herkomst. Het feit dat haar zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar zoon plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 01.02.2011 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Verder beweert betrokkene dat haar zoon de Armeense taal niet beheerst, qua lezen en schrijven. Echter, er dient opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkene haar zoon in huiselijke sfeer of privésfeer niet zou opvoeden in haar moedertaal aangezien dit toch de taal is die betrokkene het best beheerst. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat haar zoon bijna 7 jaar was toen hij met zijn moeder Armenië verliet. Het lijkt dus evenzeer onwaarschijnlijk dat hij zijn moedertaal niet zou aangeleerd hebben zowel qua lezen als schrijven.

Ook beweert betrokkene dat een terugkeer naar het land van herkomst zal zorgen voor psychische problemen bij haar zoon. Betrokkene legt echter geen bewijzen die aantonen dat er een risico zou bestaan dat haar zoon psychische problemen zou krijgen indien zij zouden moeten terugkeren. Opnieuw dient er gesteld te worden dat betrokkene op zijn minst een begin van bewijs dient te leveren. Bovendien betreft het een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert verder dat zij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, temeer daar uit haar asielaanvragen blijkt dat zij nog familie heeft in Armenië, o.a. haar moeder. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar moeder niet langer in Armenië zou verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij haar moeder zou kunnen verblijven. Bovendien verbleef betrokkene ruim 32 jaar in Armenië en bijgevolg kunnen haar verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene legt ook een arbeidscontract voor. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat een tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar (eerste) asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 01.02.2011 vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd en spreekt vlot Nederlands, behaalde een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie, is werkwilleg en kan tewerkgesteld worden als poetsvrouw, heeft contacten met Belgen en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, in zoverre het is ingesteld door tweede verzoeker (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037). De Raad stelt vast dat het beroep in eigen naam wordt ingediend door zowel eerste als tweede verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt echter dat tweede verzoeker minderjarig is, daar hij op 30 maart 2001 is geboren. Er moet derhalve worden vastgesteld dat tweede verzoeker niet over de vereiste hoedanigheid beschikt om zonder wettelijke vertegenwoordiging onderhavig beroep bij de Raad in te stellen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het werd ingediend door de eerste verzoekende partij

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 23.7.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° X van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° X van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° X van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige

maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 23.7.2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een “buitengewone omstandigheid” om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.
- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen ‘buitengewone omstandigheden’ kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd, dat zij vlot Nederlands zou spreken, cursus maatschappelijke oriëntatie met succes heeft gevolgd, bepaalde kwaliteiten heeft zodat zij in België op de arbeidsmarkt probleem werk kan vinden, dat de zoon in België school loopt, dat zij geen enkele binding meer heeft met Armenië daar zij sedert een lange periode in België verblijft, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen “buitengewone omstandigheid” zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als “buitengewone omstandigheid” mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als “buitengewone omstandigheid” is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan “buitengewone omstandigheden”, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire

bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

3.2. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze bepalingen betreffen dus de formele motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de formele motiveringsplicht en dat deze beslissing haar – omtrent de motivering in rechte – *“in het donker [laat] tasten”*. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat werd voorzien in een juridische grondslag, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Met name stelt de gemachtigde dat de elementen aangehaald in de aanvraag van 3 juni 2015 geen buitengewone omstandigheden vormen die verzoekster ervan vrijstellen de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris zet vervolgens in concreto uiteen waarom de verschillende door verzoekster ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij voldoet hiermee aan haar formele motiveringsplicht. Met haar uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de formele motiveringsplicht, haar aanvoelen dat de bestreden beslissing *“maar schaars gemotiveerd is”* en haar loutere verwachting dat de motivering omstandiger moet zijn, toont verzoekster geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster houdt verder voor dat *“bij een gebeurlijke weigering (lees onontvankelijk verklaren) bij gebreke aan buitengewone omstandigheden, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering”* en dat verweerder in dat geval zou moeten aangeven *“wat nu wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd”*. De Raad kan deze redenering geenszins volgen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder om – binnen zijn discretionaire bevoegdheid ter zake – de aangehaalde omstandigheden te beoordelen en indien hij van mening is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uiteen te zetten waarom niet, quod in casu. De formele motiveringsplicht in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legt verweerder niet op om in het algemeen te omschrijven wat buitengewone omstandigheden zijn. Verder, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.3. Uit het verdere betoog van verzoekster blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent daar zij inhoudelijke kritiek uit op de motivering. Het middel dient derhalve verder te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4 De Raad leest geen concrete uitleg aangaande het geschonden geachte vertrouwensbeginsel en, rechtszekerheidsbeginsel waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.5. Voor wat betreft de inhoud van de overige opgeworpen geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur kan er verwezen worden naar de theoretische uiteenzetting die verzoekster daaromtrent zelf geeft in haar verzoekschrift.

3.6. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. Waar verzoekster vraagt dat de *“Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet”*, ziet de Raad niet in hoe dit betoog aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het beschikken over een identiteitskaart of internationaal paspoort (behoudens de bij wet voorziene vrijstellingen) en het aantonen van de buitengewone omstandigheden cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn. Dit houdt in dat het niet aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden op zich een onontvankelijkheidsbeslissing kan schragen waarbij verweerder dus niet gehouden is zich uit te spreken over de andere ontvankelijkheidsvoorwaarde en hieruit evenmin kan worden afgeleid dat bijgevolg aan de andere ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden zou zijn voldaan.

3.8. De Raad merkt verder op dat verweerder, in tegenstelling tot wat voorgehouden wordt in het verzoekschrift, niet stelt dat de elementen inzake integratie niet voldoende zijn, maar wel dat *“[d]e overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd en spreekt vlot Nederlands, behaalde een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie, is werkwillig en kan tewerkgesteld worden als poetsvrouw, heeft contacten met Belgen en legt diverse getuigenverklaringen voor) [niet] verantwoorden [...] dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Deze motivering van verweerder is deugdelijk en pertinent want ze vindt steun in het in de bestreden beslissing geciteerde arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769. Hierin oordeelde de Raad van State immers dat

“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” De andersluidende overtuiging van verzoekster kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.9. Verzoekster betoogt dat zij *“pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen”*. Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toe om alle elementen en stukken te voegen bij de aanvraag die hij relevant acht. Verzoekster kan dan ook niet de verwachting koesteren om een vraag of uitnodiging te krijgen van de verwerende partij met het oog op het overmaken van bijkomende inlichtingen en stukken. Verder betoogt verzoekster nog dat *“de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen [is], gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en afdoende motivering te verschaffen”*. Hierboven heeft de Raad reeds vastgesteld dat de motivering in rechte en feite afdoende is. Met haar verder voornamelijk theoretisch betoog laat verzoekster na om in concreto aan te tonen dat de appreciatie van de gemachtigde de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan. Evenmin kan verzoekster aanstippen met welke gegevens in het dossier verweerder geen rekening zou hebben gehouden, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

3.10. Verzoekster toont met haar theoretische beschouwingen over allerlei algemene beginselen van behoorlijk bestuur – meer dan er opgeworpen worden in het middel – daarvan geen schending aan.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA